

vůbec býti předsevzata. Stížnost právem vytýká, že se toto posuzování věci nalézacím soudem zakládá na mylném výkladu zákona. Trestná činnost podle § 128 tr. zák. záleží v jakémkoliv pohlavním zneužití osoby druhého pohlaví, která nedosáhla čtrnáctého roku věku, vyjímajíc pouze způsob uvedený v § 127 tr. zák., totiž soulož anebo podniknutí soulože. Protože § 128 tr. zák. vylučuje ze skutkové podstaty zločinu zprznění činy spadající pod ustanovení § 127 tr. zák., dlužno míti dále na zřeteli, že se v § 127 tr. zák. nepředpokládá vykonání, ba ani vykonatelnost soulože, nýbrž že zločin podle § 127 tr. zák. jest dokonán již předsevzetím soulože, t. j. jednáním směřujícím k vykonání soulože třebaž ještě nemožné. Soulož, kterou podnikne žena s chlapcem pod 14 roků starým, není trestnou ani podle § 127 tr. zák., který předpokládá, že čin byl spáchán na osobě ženské, ani podle § 128 tr. zák., jenž právě soulož ze skutkové podstaty zprznění vylučuje. Po subjektivní stránce záleží tedy při zločinu podle § 128 tr. zák., byla-li pachatelkou osoba ženská, zejména také na jejím úmyslu, který tu musí směřovati k jinakému pohlavnímu zneužití než k souloži, a není-li takový úmysl zjištěn, nelze vynésti výrok odsuzující. Rozsudek soudu prvě stolice nezjišťuje však vůbec, zda úmysl obžalované směřoval k vykonání soulože, třebaž ještě nemožné, či k jinakému pohlavnímu zneužití chlapce než k souloži. Nalézací soud neposoudil tudíž věc správně v naznačeném směru, jeho odsuzující výrok pro zločin zprznění podle § 128 tr. zák. jest stížen zmatečností v § 281 čís. 9 a) tr. ř. uvedenou a slušelo jej proto zrušiti. Ježto však jest třeba, by otázka subjektivního zavinění obžalované byla znova zkoumána, což podle §§ 258, 288 čís. 3 tr. ř. spadá do oboru působnosti soudu nalézacího, nelze se vyhnouti nařízení nového hlavního přelíčení a zrušovací soud nemůže ještě rozhodovati ve věci samé. Bylo proto za podmínek § 5 zákona ze dne 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. na rok 1878 zmateční stížnosti v naznačeném rozsahu vyhověno ihned v neveřejné poradě a uznáno právem, jak se stalo.

Čís. 3022.

Do osvobozujícího rozsudku může podati zmateční stížnost jen státní zástupce (soukromý obžalobce); osvobozujícím jest i rozsudek, jímž uznáno, že jsou tu okolnosti, jimiž trestnost činu se ruší nebo stihání jest vyloučeno z jiných důvodů než z těch, jež jsou uvedeny v § 259 čís. 1 a 2 tr. ř. (na př. z důvodu promlčení).

Ve prospěch obžalovaného lze podati zmateční stížnost jen do odsuzujícího rozsudku.

(Rozh. ze dne 22. prosince 1927, Zm II 463/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání stížnost obžalovaného do usnesení krajského soudu v Moravské

Ostravě ze dne 22. listopadu 1927, jímž byla jeho zmateční stížnost do rozsudku téhož soudu ze dne 11. října 1927 podle § 1 čís. 1 zákona ze dne 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. na rok 1878 odmítnuta.

O d ů v o d n ě n í:

Napadeným usnesením byla odmítnuta zmateční stížnost opovězená obžalovaným do osvobozujícího rozsudku — správně pouze do výroku obsaženého v prvním odstavci rozsudku — z toho důvodu, že opověď byla podána osobou, jež není oprávněna ke zmateční stížnosti, ježto do osvobozujícího rozsudku může zmateční stížnost podati toliko státní zástupce nebo v případě soukromé obžaloby soukromý obžalobce. Vývody stížnosti nejsou s to, by vyvrátily správnost tohoto důvodu, a jsou v základě pochybeny, neuvědomující si rozdíl mezi rozsudkem osvobozujícím a odsuzujícím a nerozeznávající náležitě mezi výrokiem rozsudku a jeho důvody. Otázku, zda jest rozsudek osvobozujícím či odsuzujícím, lze posuzovati jedině podle nálezu soudu o vině (§ 270 čís. 4 tr. ř.) a nikoli podle obsahu rozhodovacích důvodů. V tomto případě není pochybnosti o tom, že výrokiem rozsudku byl obžalovaný podle § 259 čís. 3 tr. ř. sprostěn z obžaloby také ve příčině zločinu spoluviny na krádeži podle §§ 5, 171, 176 II. c) tr. zák. Jde tedy o rozsudek osvobozující, neboť rozsudek jest osvobozujícím nejen tehdy, když soud nalezne, že není prokázáno, že obžalovaný spáchal čin za vinu mu kladený, nýbrž i tehdy, když soud nalezne, že jsou tu okolnosti, jimiž se trestnost činu ruší nebo stíhání jest vyloučeno z jiných důvodů než z těch, jež jsou uvedeny v 259 čís. 1 a 2 tr. ř., tedy na př. i z důvodu promlčení. Do osvobozujícího rozsudku může však býti podána zmateční stížnost podle jasného ustanovení § 281 odstavce prvního tr. ř. jen v neprospěch obžalovaného, kdežto stížnost sama tvrdí, že zmateční stížnost byla ohlášena k jeho prospěchu, což právě dosud platný zákon vylučuje, neboť ve prospěch obžalovaného může býti zmateční stížnost podána jen do rozsudku odsuzujícího (Storch: Řízení trestní, str. 477). Napadené usnesení jest tudíž správné a stížnosti proti němu nebylo lze vyhověti.

Čís. 3023.

Ne každý přestupek platných příkazů nebo zákazů jest o sobě jednáním nečestným ve smyslu § 488 tr. zák., nýbrž jest při hodnotění povahy dotyčného jednání dbáti okolností případu; spadá sem vinění z pokusu o podloudné provázení zboží (cigaret) přes hranici; subjektivní stránka.

Bezrestnosti z důvodu zdařilého důkazu t. zv. pravděpodobnosti ve smyslu § 490 tr. zák. lze se dovolávati jen, nebylo-li obvinění spadající pod hledisko § 487 nebo § 488 tr. zák. proneseno způsobem uvedeným v § 489 tr. zák.

Výrok o tom, zda v tom kterém případě je zřejmým úmysl chrániti především zájem veřejný (§ 4 tisk. nov.), je co do směru a zřejmosti